

Швидкісний поїзд

Із Токіо до Моріоки вирушає швидкісний поїзд — шінкансен. На перший погляд, усі його пасажери — цілком звичайні люди, які їдуть у своїх буденних справах. Але дехто опинився тут геть не випадково. Сатоші — здається звичайним школярем, але при цьому абсолютний психопат. Він розумний, хитрий та вкрай небезпечний. Кімура — колишній кілер, а тепер простий роботяга та алкоголік у зав'язці. Мандарин та Лимон — двоє найманців екстракласу. Судзукі — добродушний шкільний вчитель. Нанао — «найневдатніший убивця у світі», прозваний так тому, що все його життя — це суцільна низка неприємностей. І на додачу — син авторитетного мафіозного боса. І дехто ще зі своїм особливим завданням...

Ці люди загалом ніяк не пов'язані між собою і опинилися в одному поїзді через примху долі. А втім, одна лише випадковість — і лінії їхніх життів сплетуться у тугий клубок. Не всі з них доїдуть до своєї зупинки. Тому що дуже важко зійти живим із поїзда вбивць.

КОТАРО ІСАКА

ТЕПЕР І
МАСШТАБНА
ЕКРАНІЗАЦІЯ

ШВИДКІСНИЙ
ПОЇЗД

КІМУРА

Станція Токіо кишить натовпом. Юічі Кімура вже давно не їздив, тож подивувався такій метушні. Не здивувався б, якби хтось сказав, що всі очікують на особливу подію. Люди сновигають туди-сюди, тиснуть зусібч, і це нагадує телепрограму, яку вони дивилися разом із Ватару: там показували пінгвінів, що тісно тулилися одне до одного. «Принаймні для пінгвінів це природно, — думає Кімура. — Вони живуть у собачому холоді».

Він чекає, поки в потоці людей з'явиться проміжок, пробирається між рядами сувенірних крамниць і кіосків, пришвидшує крок.

Підіймається короткими сходами до турнікета на потяг — шінкансен. Коли проходить повз автоматичні двері, напружується: а раптом вони якимось чином виявлять пістолет у кишені його пальта й зачиняться перед носом, адже навколо юрмляться охоронці, — проте нічого не відбувається. Він сповільнює крок і дивиться на монітор, перевіряє платформу свого потяга, «Хаяте». Поліціант в однострої стоїть на варті, але, здається, не звертає на Юічі жодної уваги.

Повз нього пробігає хлопчик із наплічником — напевне, ще вчиться в початковій школі. Кімура згадує Ватару, і йому стискає груди. В уяві постає любий синочок, непритомний, на лікарняному ліжку. Мати Юічі заголосила, ледь його побачила: «Подивися на дитину — здається, він просто спить, ніби нічого не сталося. Наче розуміє, що ми кажемо. Я цього не

витримаю!». Цей спогад викликає таке відчуття, ніби щось шкрябає зсередини.

«Виродок заплатить». Якщо хтось може зіштовхнути шестирічного хлопчика з даху універмагу й далі ходити на волі, спокійно дихати, — у цьому світі щось не так. У грудях знову щемить, але цього разу не від смутку — від люті. Він твердо крокує до ескалатора, стискає в руці паперовий пакет. «Я кинув пити. Я можу ходити прямо. Мої руки не тремтять».

Шінкансен «Хаяте» вже прибув на колію, чекає на відправлення. Кімура пробирається до потяга, заходить у найближчі двері третього вагона. Згідно з інформацією, наданою колегами з колишньої роботи, його ціль займає одне з потрійних сидінь у п'ятому ряду вагона номер сім. Кімура заїде із сусіднього, шостого, підкрадеться ззаду. Тишком-нишком, швидко й обережно, крок за кроком.

Він стоїть у проході між вагонами. Ліворуч — ніша з раковиною, і Кімура зупиняється перед дзеркалом. Закриває завісу зони для вмивання. Дивиться на своє відображення: волосся розпатлане, в кутиках очей слиз, вуса химерно відстовбурчені, навіть пухнаста борідка на його обличчі здається грубою, кудлатою і шорсткою. Нелегко бачити себе таким. Він миє руки, тримає під струменем, поки вода вимикається автоматично. Пальці тремтять. «Це не через пияцтво, це просто нерви», — запевняє себе Кімура.

Він не стріляв зі свого пістолета відтоді, як народився Ватару. Торкнувся зброї, лише коли пакував речі для переїзду. Тепер тішиться тим, що не викинув її. Пістолет може

знадобитися, коли хочеш трохи налякати негідника, коли потрібно провчити якогось нахабу.

Відображення спотворюється. Тріщини розрізують поверхню дзеркала, яка ніби вібрує, на губах презирлива гримаса.

«Що зроблено, те зроблено, — каже той, хто в дзеркалі. — Хіба ти зможеш? Ти всього-на-всього п'яниця. Навіть не зміг захистити свого сина».

— Я кинув пити.

«Твій хлопчик у лікарні».

— Я дістану того виродка.

«Чи зможеш ти пробачити йому?»

Бульбашка емоцій у голові лопається.

Кімура опускає руку в кишеню чорної спортивної куртки, дістає пістолет, а з паперового пакета — вузький циліндр глушника. Вставляє, закручує як слід. Звісно, він не приглушить звук пострілу повністю. Але на його маленькому револьвері 22-го калібру звук буде глухий, тихіший за клацання іграшкового пістолета.

Юічі знову дивиться в дзеркало, киває, кладе пістолет у паперовий пакет і відходить від раковини.

Провідниця готує візок із продуктами, й він майже зіткнувся з нею. Уже готовий огризнутися: «Відступіться!», аж раптом помічає бляшанки з пивом і сам покvapливо відступає.

«Пам'ятай: один ковток — і це вже кінець, — лунають у голові батькові слова. — Алкоголізм ніколи не виліковується до кінця. Один ковток — і почнеться все наново».

Він заходить до четвертого вагона, іде проходом між сидінь. Чоловік, який сидить ліворуч, намагається зручніше вмотитися й зачіпає ногами пакет Юічі. Пістолет надійно захований в пакеті, але через глушник він став довшим, і його торкається нога того пасажира. Кімура рвучко підхоплює пакет і притискає до грудей.

Нерви напружені, він відчуває сплеск адреналіну. Кидається до чоловіка — доброзичливого з вигляду, в окулярах із чорною оправою; той смиренно киває і просить вибачення. Кімура цокає язиком і повертається, уже готовий прямувати далі, аж раптом чоловік із добрим обличчям подає голос:

— Агов, у вас пакет порвався.

Кімура зупиняється. Так і є: у пакеті дірка, але крізь неї не можна розгледіти пістолет.

— Це тебе не обходить, — гаркає він і рвучко рушає далі.

Виходить з четвертого вагона, пришвидшує ходу в п'ятому й шостому.

Одного разу Ватару запитав:

— Чому в шінкансені перший вагон у кінці потяга? — це було ще до того, як він втратив свідомість.

Мати Юічі відповіла:

— Той вагон, який ближчий до Токіо, — перший.

— Чому, татку?

— Найближчий вагон до Токіо — перший, наступний — другий. Тож коли ми їдемо до того місця, де виріс твій тато, перший вагон у кінці, але коли ми повертаємося до Токіо, перший вагон — попереду.

— Коли шінкансен прямує до Токіо, кажуть, що він їде вгору, а потяги з Токіо їдуть згори, — додав батько Юічі. — Тож усі завжди орієнтуються на Токіо.

— Бабусю, дідусю, то виходить, ви завжди їдете до нас угору!

— Ну, ми ж хочемо тебе побачити. Тому й підіймаємося на самісіньку вершину.

— Але це ж не ви підіймаєтеся, а шінкансен!

Батько тоді глянув на Юічі.

— Ватару — чудова дитина. Важко повірити, що це твій син.

— Мені постійно це кажуть. Питають, хто справжній батько.

Батьки не звернули уваги на ту похмуру репліку й далі радісно щебетали:

— Мабуть, добрі гени пропустили одне покоління!

Кімура заходить до сьомого вагона. Ліворуч — ряди з подвійними сидіннями, праворуч — потрійні. Усі сидять обличчям уперед, спиною — до нього. Він опускає руку в пакет, стискає пістолет, крок уперед, ще крок: «Один, два...» — рахує ряди.

У вагоні більше вільних місць, ніж він очікував, — тут і там лише по кілька пасажирів. У п'ятому ряду біля вікна Кімура бачить потилицю підлітка. Хлопець потягується, з-під піджака виглядає комір білої сорочки. Охайна зачіска, як у відмінника. Хлопчисько повертає голову до вікна, сонно спостерігає за іншим шінкансеном, що прибуває на станцію.

Кімура підходить ближче. Коли до цілі залишається один ряд, його на мить охоплюють сумніви — «Невже я справді зможу зашкодити хлопцеві, який здається таким безневинним?». Вузькі плечі, тендітна статура. З вигляду

звичайний учень середньої школи, який насолоджується самотійною подорожжю на шінкансені. Агресія та рішучість, зв'язані в клубок, поступово слабшають.

Раптом перед очима в Юічі спалахують іскри.

Спочатку він думає, що електрична система потяга дала збій. Але це його власна нервова система на коротку мить вийшла з-під контролю: спочатку — іскри, потім — темрява. Підліток, який сидів біля вікна, повернувся й притиснув до стегна чоловіка річ, схожу на великий пульт від телевізора. Кімура усвідомлює, що це такий самий саморобний електрошокер, який він бачив у тих школярів, але його вже паралізували, знерухомили, й кожен волосок на тілі в нього став сторч.

Здається, не минуло секунди, перш ніж він розплющив очі, а вже сидить біля вікна. Руки зв'язані спереду. Так само й литки обмотані міцними мотузками, ще й ізоляційною стрічкою. Він може зігнути руки й ноги, але не підвестися.

— Ви й справді дурень, пане Кімуро. Повірити не можу, що ви аж такі передбачувані, надійніші за комп'ютерну програму. Я знав, що прийдете по мене, й чудово знаю, чому.

Хлопець сидить просто поряд, жваво теревенить. Складочки повік і ніс правильної форми здаються мало не жіночими.

Цей хлопець заради розваги штовхнув сина Юічі з даху універмагу. Він, мабуть, ще вчиться в середній школі, але говорить із упевненістю людини, яка прожила кілька життів.

— Я вже сказав, що здивований тим, як легко все пройшло. Життя й справді надто легке. Але, даруйте, не для вас. Ви зав'язали з пияцтвом, доклали стільки зусиль — і все дарма!

ФРУКТИ

— Як твій поріз? — Мандарин зі свого місця біля проходу звертається до Лимона, який сидить біля вікна.

Вони в третьому вагоні, в десятому ряду, на потрійних сидіннях. Лимон дивиться у вікно й бурмоче собі під ніс:

— І навіщо вони прибрали потяги п'ятисотої серії — оті блакитні? Вони мені подобалися, — він мовби тільки зараз почув запитання і підіймає брову. — Який поріз?

Його довге волосся стирчить, немов левова грива, хоча важко сказати — це така особлива зачіска чи він просто не зачісувався зранку. Цілковита відсутність зацікавлення роботою — чи взагалі будь-чим — в очах і скривлених губах Лимона. Мандарин мимохіть запитує себе: це зовнішність напарника визначає особистість, чи навпаки?

— Дай подивитися, Лимоне. Тебе поранили вчора, — він вказує на ушкоджене місце. — Поріз на щоці, пам'ятаєш?

— Коли це мене поранили?

— Ми тоді рятували цього синка багатія.

Мандарин показує на хлопця, що сидить між ними. Він молодший за них, йому десь трохи за двадцять, із довгим волоссям. Юнак по черзі дивиться то на Лимона, то на Мандарина. Вигляд у нього набагато кращий, ніж учора вночі, коли хлопці його рятували. Знайшли зв'язаним, побитим, тремтячим. Але менш ніж за добу він, здається, знову прийшов до норми. «Мабуть, там усередині нічого не відбувається, — думає Мандарин. — Це часто трапляється з людьми, які не

читають художньої літератури. Порожні всередині, монохромні, вони не здатні без проблем пристосовуватися до того, що діється довкола. Терплять те, що їм доводиться пережити, а потім одразу й забувають. За складом свого розуму не здатні до співчуття. Саме таким людям потрібно читати художню літературу, але здебільшого буває вже запізно».

Мандарин звіряється з годинником. Дев'ята ранку, отже, дев'ять годин минуло відтоді, як вони врятували цього хлопця. Його тримали в будинку в районі Фуджісава Конґочьо, в кімнаті на третьому підземному рівні — це єдиний син заможного Йошіо Мінегіші, а Мандарин з Лимоном його визволили.

— Я ніколи не зробив би такої дурниці, не поранився б. Дай мені спокій.

Лимон і Мандарин однакові на зріст, близько ста вісімдесяти сантиметрів, обидва худорляві. Люди часто припускають, що вони — брати, навіть близнюки. Наймані вбивці-близнюки. Коли хтось називає їх братами, Мандарин відчуває глибоку образу. Йому важко повірити, що хтось може асоціювати його з такою легковажною, простакуватою людиною. Проте Лимона це, здається, взагалі не обходить. Мандарин не зносить Лимонового недбальства. Їхній колега одного разу сказав, що з Мандарином легко вести справи, а от із Лимоном — набагато важче. Просто як зі справжніми фруктами — ніхто не хоче їсти лимони. Мандарин щиро погодився.

— Тоді звідки в тебе цей поріз на щоці? Червона смуга на пів обличчя. Я чув, як це сталося. Той негідник накинувся на тебе з ножем, і ти закричав.

— Я ніколи не кричав би через таке. Якщо й закричав, то це тому, що надто швидко уколошкав того чувака. Я був розчарований. Щось на кшталт, о Господи, невже він справді такий слабак, розумієш? І взагалі, на щоці — це не від ножа. Це висип. У мене алергія.

— Я ніколи не бачив таких висипів, схожих на поріз.

— Ти що, творець висипів?

— Хто? — здивовано перепитав Мандарин.

— Ти створив усі висипи й алергічні реакції у світі? Ні? То, може, ти фахівець з охорони здоров'я та заперечуєш мої двадцять вісім років досвіду життя з алергіями? Та що ти взагалі знаєш про висипи?

І так завжди. Лимон починає бундючитися й ганьбити його, нестримно розпускати язика. Якщо Мандарин не визнає своєї провини або не припинить його слухати, Лимон не вгамується. Але раптом вони чують тихий звук: озвався хлопець, молодший Мінегіші. Невпевнено намагається щось сказати:

— Е-е-е...

— Що? — запитує Мандарин.

— Що? — запитує Лимон.

— Е-е... як... той... як вас звати?

Коли вони знайшли його вчора, прив'язаним до стільця, малий нагадував викручену обвислу ляльку-мотанку. Мандарин і Лимон привели його до тьми й винесли з будинку, а він лише повторював: «Вибачте, вибачте» — й більше нічого не міг вичавити з себе. Мандаринові ясно, що хлопець, мабуть, геть не розуміє, що відбувається.

— Я — Дольче, а він — Габбана, — недовго думаючи бовкнув він.

— Ні, — Лимон хитає головою. — Я — Дональд, а він — Дуглас.

— Що? — перепитує Мандарин, але вже розуміє, що це персонажі з мультфільму «Томас і його друзі». Байдуже, про що вони розмовляють, — Лимон завжди примудриться перевести розмову на «Томаса». Цей мультсеріал для дітей, знятий за допомогою моделей потягів, Лимон просто обожнює. Щоразу, коли потребує якоїсь алегорії, цілком імовірно вибере серію з «Томаса і його друзів». Ніби цей мультфільм — джерело всіх його знань про життя й щастя.

— Я знаю, що казав це тобі раніше, Мандарине. Дональд і Дуглас — чорні паротяги-близнюки. Вони розмовляють дуже правильно. «Ох, ох, невже це наш любий друг Генрі?» Ось так. Це справляє гарне враження. Я впевнений, що ти згоден.

— Не сказав би.

Лимон закладає руку в кишеню своєї куртки, якийсь час щось намацує й дістає глянсовий аркуш завбільшки з адресну книжку.

— Дивися, це Дональд, — показує він. У книжці багато потягів — наклейок із Томасом і його друзями. Один із них чорний. — Хоч скільки разів повторюю тобі їхні імена, постійно забуваєш. Ти ніби й не стараєшся запам'ятати їх.

— Так і є.

— Ти нецікавий. Слухай, я ще раз назву їхні імена, щоб ти запам'ятав. Почну звідси: це Томас, ось Олівер — вони всі вишикувалися в ряд. Навіть Дизель, — Лимон починає одне за

одним називати імена. Мандарин шпурляє в нього аркуш з наклейками.

— Е-е... тож як вас звати? — запитує молодший Мінегіші.

— Гемінгвей і Фолкнер, — відповідає Мандарин.

— Білл і Бен також близнюки, так само як Еррі та Берт, — додає Лимон.

— Ми не близнюки.

— Гарзд, сер Дональд і сер Дуглас, — серйозно каже молодший Мінегіші. — Мій тато найняв вас, щоб ви врятували мене?

Лимон із байдужим виглядом колупається у вусі.

— Еге ж, гадаю, так і є. Але, якщо по правді, то в нас не було вибору. Твоєму татові небезпечно відмовляти.

Мандарин погоджується:

— Твій батько — жаска людина.

— Ти теж боїшся його? Чи, може, він із тобою поблажливіший, бо ти його синок? — Лимон лише ледь підштовхує хлопця, але той аж підстрибує від несподіванки.

— Е-е... ні, я не те щоб його боявся...

Мандарин кисло посміхається. Починає звикати до цього особливого запаху сидінь у потягу.

— А ти знаєш, що робив твій тато, коли був у Токіо? Ходять багато жахливих чуток. Наприклад, про те, як він лихварював, а одна дівчина на п'ять хвилин запізнилася з поверненням йому боргу.. Він відрубав їй руку. Ти чув про це? Не один палець, розумієш? Цілу руку. І вона запізнилася не на п'ять годин, а на якихось п'ять хвилин. А тоді він бере її руку... — раптом Мандарин спинився на півслові, мабуть, відчув, що яскраво

освітлений простір шінкансена — не місце для обговорення кривавих подробиць.

— Так, я чув цю історію, — байдуже бурмоче хлопець. — А потім він поклав її в мікрохвильову піч, так? — мовби розповідає про те, як його тато одного разу випробовував новий рецепт.

— Добре, добре, а як щодо цієї... — Лимон нахилиється до хлопця та знову штовхає його: — Коли якийсь чувак не хотів платити, а він узяв його сина й поставив їх один навпроти одного, дав обом канцелярські ножі та...

— Я теж її чув.

— Ти чув її? — перепитує приголомшений Мандарин.

— Отакої! Твій батько справді кмітливий. У нього все легко. «Того, хто створює проблеми, потрібно позбутися», каже він. «А якщо справа занадто складна — просто забудь про це», — Лимон дивиться крізь вікно на інший потяг, що прибуває на станцію. — Кілька років тому в Токіо був випадок із одним чуваком на ім'я Терахара. Він заробляв купу грошей, але згодом завалив свою справу.

— Так, його організація називалася «Діва». Я знаю. Я чув про нього.

Хлопець почувається комфортніше й поводить себе вже трохи претензійно. Мандаринові це не подобається. Він почитав би історію про розбещеного підлітка, якби це був роман, але в реальному житті таке його не цікавить. Лише дратує.

— Отже, «Діва» припинила існувати шість чи, може, сім років тому, — мовить Лимон. — Терахара та його син загинули, і організація розпалася. Твій батько, мабуть, знав, як це все

закінчиться, тож після цього накивав п'ятами, поїхав на північ до Моріюки. Як я й казав — кмітливий.

— Е-е... Дякую.

— За що ти мені дякуєш? Я не хвалю твого тата, — Лимон не зводить очей з білого тіла потяга, що відїжджає, поступово зникає вдалині; на його обличчі вираз глибокого смутку, ніби від розлуки.

— Ні, дякую за те, що врятували мене. Я думав, що мені вже кінець. Вони зв'язали мене — їх було там, мабуть, з тридцятеро. Мене тримали в підземеллі. І мені здавалося, що навіть якщо тато заплатить викуп, вони однаково мене вб'ють. Здається, вони справді ненавиділи мого тата. Я думав: «От і все, мені точно каюк».

Юнак стає дедалі говіркішим. А Мандарин щораз похмурішає.

— А ти теж кмітливий. По-перше, практично всі ненавидять твого тата. Не лише твої «друзі», яких ми зустріли вчора. Я б сказав, простіше знайти, скажімо, безсмертного, ніж когось, хто не ненавидить твого тата. По-друге, як ти говорив, вони вбили б тебе, щойно отримали за тебе викуп, без жодного сумніву. Коли ти думав, що тобі каюк, то мав рацію.

Мінегіші зв'язався з Мандарином і Лимоном з Моріюки й доручив їм принести гроші за викуп викрадачам і врятувати його сина. Звучало доволі просто, але такі справи простими ніколи не бувають.

— Твій старий дав дуже конкретні вказівки, — бурчить Лимон і рахує, загинаючи пальці: — «Врятуйте мого сина.

Принесіть гроші за викуп. Убийте всіх викрадачів». Він гадає, що може отримати все, чого забажає.

Мінегіші встановив пріоритети: найважливіше — врятувати його сина, потім гроші, потім убити злочинців.

— Але, Дональде, ви все це зробили. Ви чудово впоралися, — очі в хлопця сяють.

— Стривай, Лимоне, а де валіза? — раптом занепокоєно запитує Мандарин. Лимон мав нести валізу з грошима для викупу. Не надто велику для подорожей за кордон, але й не замалу, з міцною ручкою. Зараз її не видно ні на полиці для багажу, ані під сидінням чи ще десь поблизу.

— Мандарине, ти помітив! — Лимон відхиляється назад і закидає ноги на передне сидіння, широко всміхаючись. Потім починає шукати в кишені. — Ось куди я поклав валізу.

— Валіза не помістилася б у твоїй кишені.

Лимон сміється, але всі інші мовчать.

— Так, усе, що є в мене в кишені, — ось цей маленький папірець, — він дістає щось завбільшки з візитну картку та помахує папірцем у повітрі.

— Що це? — нахиляється до нього юнак, щоб розгледіти папірець.

— Це лотерейний білет із супермаркету, в який ми зайшли дорогою до потяга. Щомісяця вони розігрують подарунки. Заціни: перший приз — туристична путівка! І вони, мабуть, щось переплутали, бо тут немає кінцевої дати, коли можна використати білет. Тож якщо ти виграєш, можеш поїхати в подорож коли завгодно!

— А можна я його візьму?

— Ще чого. Я тобі його не віддам. Навіщо тобі туристична путівка? Твій татко може оплатити тобі будь-яку подорож. Тож у тебе є татова путівка.

— Лимоне, забудь, зрештою, про лотерею, скажи мені, де валіза?! — у голосі Мандарина звучать дратівливі нотки. У нього неприємне передчуття.

Лимон відповідає спокійним поглядом.

— Ти не дуже багато знаєш про потяги, тож відкрию тобі велику таємницю. У сучасних моделях шінкансена в проході між вагонами є місце для великої поклажі. Валіз для подорожей за кордон, лижного спорядження тощо.

Мандаринові на мить забракло слів. Аби полегшити тиск крові, що закипає в голові, він мимоволі штовхає ліктем юнака в плече. Той скрикує, скиглить на знак протесту, але Мандарин не зважає.

— Лимоне, твої батьки не вчили тебе пильнувати свої речі? — він щосили намагається не підвищувати голосу.

Лимон вочевидь ображений.

— Що ти маєш на увазі? — гнівно вигукує він. — Чи бачиш ти тут якийсь місце, куди я міг би покласти валізу? Тут сидять трое людей! Як, скажи мені, сюди помістилася б валіза? — на юнака летять бризки слини. — Я ж мав покласти її куди-небудь!

— Ти міг би покласти її на полицю вгорі.

— Ти не ніс її, тож не знаєш, яка вона важка!

— Я трохи ніс, і вона не така вже й важка.

— А чи не спадало тобі на думку, що якби хтось побачив двох підозрілих типів — таких, як ми з тобою, — та ще й із валізою,

то подумав би: «О, мабуть, усередині щось цінне», і тоді все пропало б? Я ж намагаюся бути обережним!

— Нічого не сталося б.

— Ще й як сталося б. До того ж, Мандарине, ти знаєш, що мої батьки загинули в аварії, коли я був у дитсадку. Вони не встигли багато чого навчити мене. Якщо й навчили чогось, то це не носити валізи із собою.

— Не мели дурниць.

Мобільний телефон у кишені Мандарина завібрував, і він ніби відчув свербіж під шкірою. Узявши телефон, він глянув на екран і криво посміхнувся.

— Це твій батько, — кинув юнакові.

Мандарин підвівся й рушив до проходу між вагонами, шінкансен теж зрушив з місця.

Автоматичні двері відчинилися, Мандарин узяв слухавку вже в проході між вагонами. Притиснув телефон до вуха й почув Мінегіші:

— Ну? — голос тихий, але однаково пронизує наскрізь.

— Потяг щойно від'їхав.

— Мій син у безпеці?

— Якби він був у небезпеці, я б зараз не їхав у потягу.

Мінегіші питає, чи забрали вони гроші та що сталося з викрадачами. Звук від потяга стає гучнішим, і Мандаринові гірше чути співрозмовника. Він доповідає.

— Щойно доставите мені мого сина, ваша робота на цьому закінчиться.

«Просто байдикуєш у своєму замиському будинку, хіба ти справді дбаєш про свого сина?» — хоче відповісти Мандарин,

але вчасно прикушує язика.

Зв'язок обривається. Мандарин повертається, щоб піти назад, але зупиняється на місці: перед ним стоїть Лимон. Дивне відчуття: він дивиться на людину точнісінько такого самого зросту — ніби бачить себе в дзеркалі. Тільки його відображення більш легковажне й недбале. І Мандарин почувається так, наче його погані риси набули людської подоби й дивляться йому в очі.

Природна нервозність Лимона чітко прочитується на його обличчі.

— Мандарине, сталося погане.

— Погане? Що погане? Тільки не звинувачуй мене у своїх проблемах.

— Але це й твоя проблема також.

— Що сталося?

— Ти сказав, щоб я поклав валізу з грошима на полицю вгорі, так?

— Так.

— Ну, я почав хвилюватися й пішов забрати її — до того місця для багажу в проході між вагонами на іншому кінці нашого вагона.

— Це ти добре подумав. І що?

— Її немає.

Вони стрімголов мчать до проходу між вагонами. Місце для багажу — біля туалетів і раковини. Дві полиці, одна велика валіза нагорі. Але це не та, у якій гроші Мінегіші. Поряд — ще одна маленька порожня полиця, де, мабуть, раніше стояв телефон-автомат.

— Ти поклав її сюди? — Мандарин показує на порожню полицю під великою валізою.

— Так.

— І куди вона поділася?

— Може, вона в туалеті?

— Валіза?

— Так.

Незрозуміло, жартує Лимон чи говорить серйозно. Він підходить до чоловічого туалету, рвучко відчиняє двері й кричить мов божевільний:

— Де ти? Куди ти звалила? Повертайся!

«Можливо, хтось випадково забрав її», — думає Мандарин, але знає, що це неправда. Серцебиття пришвидшується. Власний переляк його ще дужче лякає.

— Агов, Мандарине, які три слова описують нашу ситуацію в цю мить? — у Лимона сіпається щока.

Саме цієї миті в проході між вагонами з'являється візок із продуктами. Молода провідниця зупиняється на той випадок, якщо хлопці забажають щось купити, але вони не хочуть, щоб жінка чула їхню розмову, й жестом вказують на прохід. Мандарин чекає, поки жінка з візком зникне за дверима.

— Три слова? «Ми в халепі»?

— «Ми в дупі».

Мандарин пропонує повернутися на місце, щоб заспокоїтися та все обміркувати. Він прямує назад. Лимон, що суне слідом, гукає:

— Але послухай, я не закінчив! Які є ще інші комбінації з трьох слів щодо нашої ситуації? — можливо, він збентежений

чи просто дурнуватий, але серйозності в голосі ні на йоту.

Мандарин удає, ніби не чує його, заходить до третього вагона і йде вздовж рядів крісел. У потягу небагато людей — мабуть, відсотків сорок від числа пасажирів зранку в будень. Мандарин не знає, скільки людей зазвичай їздять на шінкансені, але наразі тут якось надто тихо.

Вони йдуть у напрямку хвоста потяга, тож пасажири сидять обличчям до них. Хтось згорнув руки на животі, хтось заплющив очі, хтось читає газету, а ось і ціла компанія. Мандарин обводить поглядом багажні полиці та підніжки, шукає чорну валізу середнього розміру.

Молодший Мінегіші на своєму місці посеред вагону. Його крісло відкинуте, очі заплющені, рот широко роззявлений, обм'якле тіло прихилене до вікна. Він, мабуть, добряче стомлений — два дні тому його викрали, тримали в полоні й катували, а потім визволили посеред ночі та заштовхнули в потяг — і за весь цей час він не спав ані секунди.

Але Мандаринові на думку спадає зовсім інше. Його серцебиття вже нагадує звук відбійного молотка. А тепер ще й це. Він розгублено зупиняється на мить, але опановує себе, швидко сідає біля хлопця, торкається його шиї.

Лимон підходить до них:

— Спимо в критичний момент, юний господарю?

— Лимоне, наша ситуація стала ще критичнішою.

— Чому?

— Юний господар мертвий.

— Не може бути! — минуло кілька секунд, перш ніж Лимон додав: — Ми в цілковитій дупі, — почав рахувати на пальцях і

бурмотіти: «Це вже чотири слова».

СОНЕЧКО

Нанао не може позбутися цієї думки: якщо сталося одного разу — може статися знову, і коли це сталося двічі, може статися й утретє, а якщо тричі — то й учетверте. Тож можна сказати: сталося одного разу — повторюватиметься вічно. Ефект доміно. П'ять років тому його справи на першій роботі пішли гірше, ніж сподівався, і він міркував собі так: «Якщо одного разу це сталося, то може повторитися». Ця мимовільна думка, здавалося, володіла магичною силою, адже він зазнав краху й на другій, а потім і на третій роботі. Геть усе летіло шкереберть.

— Не накручуй себе, — не раз казала Марія.

Нанао отримує свою роботу від Марії, сама ж вона називає себе просто довідковим бюро, але Нанао здається, що все набагато складніше. У його голові крутяться слова, схожі на епіграми: «Я готую їжу, а ти її споживаєш», «Ти наказуєш, а я корюся». Одного разу він запитав:

— Маріє, чому ти не виконуєш ніякої роботи?

— Я виконую роботу.

— Я маю на увазі роботу. Ну, на полі, у колективі — таку роботу.

Нанао намагався пояснити це на прикладі геніального футболіста, який стоїть збоку, вигукує команди гравцям-аматорам, що спотикаються на полі, та сварить їх за помилки.

— Ось ти і є той геніальний футболіст, а я — гравець-аматор. І чому б генієві не долучитися до гри? Менше стресу для всіх і

ліпший результат.

— Та ну, адже я жінка.

— Так, але ти дуже добре володієш кемпо. Я бачив, як ти впоралася одночасно з трьома чоловіками, і знаю, що ти відповідальніша за мене.

— Я не це маю на увазі. Розумієш, я — жінка?! А що, як моє обличчя понівечать?

— Ти коли народилася? Ти взагалі чула про гендерну рівність?

— Ти — сексист.

Нанао не міг її переконати й здався. Ситуація здавалася нерозв'язною: Марія завжди командуватиме, а Нанао виконуватиме її накази — мов геніальний тренер і гравець-аматор.

Про цю роботу Марія сказала так само, як і про будь-яку іншу:

— Це легко. Туди й назад, раз плюнути.

Нанао й раніше чув ці обіцянки, але не мав жодних сил їй заперечувати.

— Побоююся, і тут щось піде не так.

— Ти такий песиміст. Ніби рак-самітник, що не виходить зі своєї мушлі через страх перед землетрусом.

— Хіба раки цього бояться?

— Якби не боялися землетрусу, не мали б хаток на спині, хіба не так?

— Може, вони просто не хочуть платити податки на нерухомість.

Марія проігнорувала його спробу жартувати.

— Послухай, у нас груба, небезпечна робота, тож тебе не має дивувати, коли щоразу трапляються певні неприємності. Можна сказати, що неприємності — це наша робота.

— Не певні неприємності, — наполягав Нанао. — Це не просто певні неприємності, — домагався максимального розуміння. — Я ніколи не мав лише певних неприємностей. Наприклад, пам'ятаєш ту роботу в готелі, коли я мав сфотографувати одного політика з коханкою? Ти сказала, що це буде легко, туди й назад.

— Це справді було легко, і все, що ти мав зробити, — кілька світлин.

— Звісно, це було б легко, якби в готелі не влаштували масову стрілянину.

Чоловік у костюмі раптом відкрив вогонь у вестибюлі, кулі так і свистіли навколо. Пізніше встановили, що то був відомий чиновник, який переживав депресію і в такому стані вбив кількох гостей та влаштував сутичку з поліцією. Цей випадок жодним чином не стосувався роботи Нанао — звичайнісінький збіг обставин.

— Але ти чудово впорався з роботою. Скільки людей ти зрештою врятував? І ти зламав йому шию!

— Вибору не було: він або я. А як щодо тієї роботи, коли я мав піти в ресторан фастфуду, скуштувати нову страву в меню й ефектно вихвалити, мовляв, як смачно, ну просто вибух смаку?

— Ти хочеш сказати, що страва не смакувала тобі?

— Вона справді мені смакувала. Але потім у ресторані справді стався вибух!

Бомбу підірвав нещодавно найнятий працівник. Хоча постраждалих було й небагато, ресторан швидко наповнився вогнем і димом, і Нанао зробив усе, що міг, аби вивести відвідувачів надвір. Але в той самий час у ресторані опинився відомий злочинець, і найманий убивця, вправний снайпер, цілився в нього знадвору з потужної гвинтівки, й цим зчинив ще гірший безлад.

— Але ти і з цим упорався — знайшов схованку снайпера та побив його ледь не до смерті. Ще один чудовий успіх!

— Ти казала, що ця робота теж легка.

— А що там було складного? З'їсти гамбургер?

— І так само було з попередньою роботою. Заховати гроші в туалеті ресторану фастфуду, та й по всьому — так ти сказала. Але мої шкарпетки промокли наскрізь, і коли я їв у них гамбургер, то мало не помер, захлинувшись гірчицею. Легкої роботи не буває. Бути оптимістом — просто небезпечно. Та годі про це. Ти так нічого й не розповіла про нову роботу, яку хочеш мені доручити.

— Я все тобі розповіла. Ти маєш вкрасти в декого валізу та вийти з потяга. Це все.

— Ти не сказала, де ця валіза, чия вона. Ти просто хочеш, щоб я сів на шінкансен, і лише потім повідомиш деталі? Мені це аж ніяк не здається таким уже простим. І ти хочеш, аби я зійшов із валізою на станції Уено? Вона ж наступна після Токіо. Мені бракуватиме часу.

— Сам подумай: що складніша робота, то більше ти маєш знати наперед. Особливі подробиці, які потрібно врахувати, випробовування, запасні плани. З іншого боку, якщо тебе

заздалегідь не попереджають про якісь деталі, це означає, що робота легка. А якби твоя робота полягала б у трьох вдихах і трьох видихах? Чи мав би ти наперед знати якісь подробиці?

— Тупа логіка. Ні, дякую. Не вірю, що ця робота така легка, як ти кажеш. Легкої роботи не буває.

— Звісно, буває. Існує купа легкої роботи.

— Назви хоч одну.

— Моя. Бути посередником — найлегша робота у світі.

— Що ж, я дуже радий за тебе.

Нанао чекає на платформі. Його телефон вібрує, і він підносить його до вуха саме тієї миті, коли з гучномовця оголошують: «Потяг “Хаяте-Комачі” до Моріюки прибуває на двадцяту колію». Чоловічий голос диктора відлунює по всій платформі, й Нанао важко розібрати слова Марії.

— Алло, ти слухаєш? Ти мене чуєш?

— Потяг якраз під'їжджає.

Оголошення викликає жвавий рух на платформі. Нанао відчуває, ніби його раптово огортає невидима оболонка й глушить довколишні звуки. В обличчя дмухнув свіжий осінній вітер. Чисте блакитне небо вкривають пасма хмаринок, і здається, ніби воно сяє.

— Я зв'яжуся з тобою, щойно отримаю інформацію про валізу. Гадаю, це буде відразу по тому, як потяг рушить.

— Ти зателефонуєш чи напишеш повідомлення?

— Зателефоную. Тримай телефон при собі. З цим ти можеш упоратися, чи не так?

Шінкансен плавно під'їжджає до станції. Перший вагон, схожий на гострий дзьоб птиці, волочить за собою довге тіло

потяга з білих вагонів. Сповільнюється, зупиняється на платформі. Відчиняються двері, виходять пасажири. Платформу заливає натовп, що заповнює порожній простір, ніби вода, що валами накриває суху землю. Ті, хто чекав на посадку, шикуючись у черги, розсіюються. Хвилі натовпу зачлюпуються на сідці. Ті, хто залишився на платформі, знову стають у черги. Ніхто не озивається й словом, ніхто ні на кого не дивиться. Жодного сигналу — кожен просто автоматично стає на своє місце. «Як дивно, — думає Нанао. — І я роблю так само».

Та люди поки що не можуть сісти на потяг — двері зачинені, мабуть, щоб прибиральники швиденько навели у вагонах лад. Нанао ще кілька секунд розмовляє з Марією і вимикається.

— Я хотіла їхати в зеленому вагоні! — чує він голос неподалік.

Нанао озиряється і бачить жінку з яскравим макіяжем і низенького чоловіка з паперовим пакетом у руках. У нього кругле обличчя й борода. Зовнішність чоловічка з пакетом нагадує дитячу іграшку — фігурку пірата. На жінці — зелена сукня без рукавів, її міцні руки відкриті. Спідниця надто коротка. Нанао відвертається від тих оголених стегон; несподівано засоромився, торкнувся пальцями своїх окулярів у чорній оправі.

— Місця в зеленому вагоні надто дорогі, — чоловік чує потилицю й показує жінці квитки: — Але дивися, ми в другому вагоні, в другому ряду. Два-два, як друге лютого. Твій день народження!

— Це не мій день народження. Я надягла цю зелену сукню, бо думала, що ми їхатимемо в зеленому вагоні! — дебела жінка стогне, виказує невдоволення штурханом чоловікові у плече — і він впускає пакет.

На землю вивалюються речі: червона куртка, чорна сукня — купа ганчір'я. І серед усього цього щось чорне й пухнасте, схоже на маленьку тваринку. Від її вигляду Нанао здригається. Несподівана поява незрозумілого створіння викликає таке відчуття, ніби все тіло вкривається гусячою шкірою. Роздратований чоловік збирає речі. Нанао нарешті розуміє, що то не тваринка, а чорне накладне волосся. Радше навіть перука. Придивляється до жінки в зеленій сукні й розуміє, що це зовсім не жінка, а чоловік з макіяжем. Кадик, широкі плечі. Мускулясті руки не бентежать Нанао так, як та мініспідниця й голі стегна.

— Агов, братан, ти не відвертайся, чуєш?

Нанао сіпається: усвідомлює, що звернулися до нього.

— Так, братан, — каже бородань з іграшковим обличчям. Він ще не випростався, але вже робить крок уперед, — подивися гарненько. Хочеш цей одяг? Я продам його тобі за десять тисяч ен. Тільки якщо ти розрахуєшся готівкою. Що скажеш? — він і далі запихає речі в пакет.

«Я й за сто ен не купив би це», — хоче сказати Нанао, але знає, що тоді виявиться втягнутим у розмову. Він зітхає. «Це знову зі мною відбувається».

А чоловік ніяк не хоче відчепитися.

— Ну ж бо, хутко. Я знаю, в тебе є гроші, — звучить так, ніби він намагається пограбувати учня середньої школи. — Класні окуляри, розумнику. Ти ж розумник?

Нанао різко розвертається в інший бік.

«Зосередься на роботі».

Завдання у нього просте. Забрати валізу, вийти на наступній зупинці. Жодних проблем. Нічого не станеться, не буде жодних сюрпризів. На нього накричали трансвестит і чоловік з бородою, це й усі неприємності. Він запевняє себе в цьому, наче виконує певний ритуал, намагається розвіяти негативну енергію на своєму шляху.

Голос із гучномовця дякує людям за очікування. Це наперед записане повідомлення, але воно мовби знижує напругу в людей, змушених довго стояти. Принаймні це заспокоює Нанао, хоча він не надто довго чекав. Він чує, як провідник оголошує, що двері зараз відчиняться, — і вони справді відчиняються, просто магічним чином.

Нанао перевіряє номер сидіння. Четвертий вагон, перший ряд, місце D. Пригадує, що сказала Марія, коли давала цей квиток:

— Якщо ти не знав, місця в «Хаяте» бронюють. Я забронювала твоє місце заздалегідь, адже ти маєш швидко зійти з потяга. Я подумала, що найлегше це буде, якщо сидітимеш біля проходу.

— А що взагалі в тій валізі?

— Не знаю, але впевнена: нічого важливого.

— Ах, отже, ти впевнена? Ти справді сподіваєшся, що я повірю, ніби ти не знаєш, що там?

— Я справді не знаю. Чи ти хочеш, щоб я запитала в замовника й розлютила його?

— А що, як це контрабанда?

— Контрабанда? Що ти маєш на увазі?

— Ну, наприклад, мертве тіло, чи купа грошей, чи незаконні наркотики, чи рій комах?

— Рій комах — це було б страшно.

— А все інше ще гірше. Ця валіза крадена?

— Я б цього не змогла сказати напевне.

— Вона крадена, чи не так? — Нанао починає втрачати самовладання.

— Хоч би що було в тій валізі, єдине твоє завдання полягає в тому, щоб її нести. Жодних проблем.

— Це безглуздя. Гаразд, якщо все так легко, чому б тобі самій не зробити це?

— У жодному разі. Надто небезпечно.

Нанао опускається в крісло в кінці четвертого вагона. Забагато вільних місць. Він чекає, поки потяг рушить, стискає телефон у руці, постійно перевіряє. Марія досі не телефонувала. Вони приїдуть на станцію Уено за кілька хвилин після відбуття зі станції Токіо. У нього замало часу, щоб вкрати валізу. Нанао непокоїться.

Автоматичні двері тихо, ніби пошепки, відчиняються, і хтось заходить до вагона. Цієї миті Нанао намагається зручніше вмотитися, смикає ногами й зачіпає коліном паперовий пакет у руках чоловіка, який проходить повз. Той кидає на нього лютий погляд. Вигляд у чоловіка з пакетом хворобливий — шорстка щетина, бліде обличчя, запалі очі. Нанао покvapливо перепрошує:

— Вибачте!

Власне, це той чоловік наштовхнувся на нього, і саме він мав би просити вибачення, але Нанао байдуже. Він мусить уникати будь-яких неприємностей, тому перепрошуватиме скільки завгодно, аби лишень уникнути неприємностей. Чоловік роздратований, але йде далі, та Нанао помічає дірку в паперовому пакеті, мабуть, від удару об його ногу.

— Агов, у вас порвався пакет.

— Тебе це не обходить.

Чоловік волочить ноги далі.

Нанао знімає легку шкіряну сумку, яку носить на поясі, аби ще раз перевірити свій квиток. Сумка натоптана безліччю речей: ручка й записник, металевий дріт, запальничка, пігулки, компас, сильний магніт у формі підкови, рулон надзвичайно міцної ізоляційної стрічки. Є в сумці також три електронні наручні годинники з будильником. З досвіду Нанао знає, що будильник може знадобитися у будь-якій ситуації. Марія сміється з нього, називає армійським швейцарським ножиком на двох ногах, але всі ці речі Нанао взяв у себе в кухні або купив у супермаркеті. Хіба що за винятком стероїдної мазі та кровоспинного крему — у разі, якщо обпечеться чи пораниться.

У людини, яку не любить Удача, єдиний вибір: готовність до всього. Саме тому Нанао завжди носить свою «торбинку хитрощів».

Він дістає квиток на шінкансен із сумки, що на поясі. Придивився. Здивований: це квиток від Токіо аж до Моріюки. «Чому до Моріюки?» Цієї миті дзвонить телефон. Нанао відразу бере слухавку, чує голос Марії:

— Отже, слухай мене. Валіза лежить між третім і четвертим вагонами. Там є місце для багажу, де ти побачиш чорну валізу. Якась наклейка біля ручки. Власник її в третьому вагоні, тож коли забереш її, іди в протилежному напрямку та вийди з потяга, щойно зможеш.

— Зрозумів, — Нанао робить коротку паузу. — До речі, я дещо помітив: маю вийти на станції Уено, але з якоїсь причини на моєму квитку вказано, що їду до Моріюки.

— Для цього нема особливих причин. Просто в такій роботі є сенс у придбанні квитка до кінцевої станції. Про всяк випадок, раптом щось піде не так.

Нанао трохи підвищує голос:

— Отже, ти все-таки справді гадаєш, що може статися непередбачуване.

— Це лише про всякий випадок. Не панікуй. Спробуй усміхнутися. Як то кажуть, усміхненій людині завжди таланить.

— Дивно сидіти тут самому й усміхатися.

Він вимкнувся. Потяг рушив.

Нанао встав і пішов до задніх дверей.

До Уено залишилося всього п'ять хвилин. На щастя, він відразу, без проблем, знайшов відділення для багажу, а в ньому — чорну валізу. Середнього розміру, з коліщатками, наклейка біля ручки. З якогось цупкого матеріалу, але не можна сказати, з якого саме. Нанао якомога тихіше дістає її з полиці. «Легка робота», — сказала Марія своїм медовим голосом. Поки що справді легко. Він перевіряє час. Чотири хвилини до прибуття на станцію Уено. «Ну ж бо, хутчіше», — наказує сам собі й

повертається до четвертого вагона з валізою. Спокійно, крок за кроком. Ніхто, здається, на нього не зважає. Він проходить четвертий вагон, далі п'ятий, опиняється у проході між п'ятим і шостим.

Нанао зупиняється й полегшено зітхає. Він боявся, що натрапить на якусь перешкоду: на молодиків, що стовпилися біля виходу, або на дівчат, які поправляють перед дзеркалом макіяж і заступають шлях. Якби він подивився на них, запитали б: «Чого тобі?». Або ще якось його образили чи навіть почали чіплятися. Він міг наткнутися на пару в розпал любовної сварки, і хтось із двох звернувся б із пропозицією стати на його бік і втягнув би у свої безглузді проблеми. Хоч би що то було, Нанао впевнений: неодмінно щось піде не так.

Але біля дверей нікого не виявилось, і він відчув полегшення. Усе, що залишилося, — дочекатися прибуття до Уено та вийти. Піти зі станції та зателефонувати Марії. Він уже чує, як вона глузує: «Ось бачиш, як це легко». І хоча він не любить глузувань, це все-таки ліпше за суттєві неприємності в роботі.

За вікнами вагона раптом темнішає: потяг заїжджає до тунелю — отже, от-от підійде до підземної платформи станції Уено. Нанао стискає ручку валізи, перевіряє годинник, хоча й не зрозуміло навіщо.

Він бачить своє віддзеркалення у шибці дверей. Мусить визнати, що має вигляд людини, якій ніколи ні в чому не таланить. Колишні подруги скаржилися: «Відтоді, як ми почали зустрічатися, я повсякчас гублю свій гаманець», «У мене завжди щось іде не так, коли я з тобою», «Навіть моя шкіра дедалі гіршає». Він заперечував, мовляв, це не його провина, хоча й

відчував: мабуть, таки його. Невдачі Нанао передавалися жінкам.

Пронизливий гул потяга на коліях починає стихати. Двері відчинятимуться ліворуч. Зовні світлішає, і раптом перед очима Нанао з'являється станція — ніби він випадково натрапив на футуристичне місто в печері. На платформі тут і там стоять люди, вони відступають від краю. Ліворуч пропливають сходи, лави й електронні табло.

Нанао намагається побачити у віддзеркаленні віконних шибок, чи ніхто не наближається ззаду. Якщо почне чіплятися власник валізи чи будь-хто інший, можна втрапити в халепу. Потяг збавляє швидкість. Це нагадує Нанао про те, як він одного разу грав у рулетку в казино. Колесо поступово сповільнювалося, й здавалося, що кожен слот, у який міг потрапити м'ячик, набуває особливого значення. Таке саме відчуття охопило Нанао, коли шінкансен під'їжджав до станції: ніби вирішував, який вагон має зупинитися навпроти якого пасажира, ліниво знижував швидкість — кого ж би то обрати? А потім зупинився.

На платформі біля дверей навпроти Нанао стоїть чоловік. Низенький, у пласкому кепі, схожий на приватного детектива з дитячої книжки. Двері не відразу відчиняються. Спливає довга мить, Нанао ніби затамував подих під водою.

Він і чоловік у кепі стоять один навпроти одного, їх розділяє шибка у дверях. Нанао супитьсья. «Я знаю одного хлопця з таким самим похмурим обличчям і такою самою дурною кепкою детектива». Чоловік, про якого він думає, працює в тій самій сфері. Це нелегальний бізнес, небезпечна робота. У нього

якесь справжнє нічим не примітне ім'я, але він полюбляє вихвалитися своїми подвигами й ганьбити інших, тож його називають Вовком. Не тому, що він самотній герой — вовк-одинак. Радше схожий на вовка зі страшних байок, що ними лякають дітей. Але він мовбито й не проти цього глузливого прізвиська й гордо повідомляє, що отримав його від містера Терахари. Терахара керував усім злочинним світом, і важко повірити, що він марнував би час на вигадування прізвиськ, але принаймні Вовк переконує, що саме так і було.

Вовк постійно розповідає небилиці. Наприклад, якось вони з Нанао опинилися в одному барі й між ними відбулася така розмова.

— Знаєш того чувака, який убиває політиків і чиновників? І все має такий вигляд, ніби вони самі наклали на себе руки? Він називає себе чи то Китом, чи то Касаткою, такий здоровань? Кажуть, його останнім часом не видно. А знаєш, чому? Бо я його пришив.

— Як це «пришив»?

— Ну знаєш, у мене було таке завдання. Я й убив Кита.

Фахівець із суїцидів на прізвисько Кит і справді недавно зник, і люди зі злочинного світу про це говорили. Одні казали, що вбивця — один із них, інші — що Кит загинув через жахливий нещасний випадок, а дехто навіть стверджував, що один політик заплатив високу винагороду за його тіло через давню кривду й прикрасив трупом свій дім. Але хоч би якою була правда, зрозуміло одне: для такої серйозної роботи ніхто не найняв би Вовка, який працював лише як посередник чи нападав на дівчат і мирних громадян.

Нанао завжди докладав усіх зусиль, щоб уникнути будь-якої зустрічі з Вовком і не мати з ним жодних справ. Що довше він дивився на чоловіка, то більше йому кортіло розмахнутися й зацідити по фізіономії, хоча він знав, що матиме неприємності. І не дарма Нанао боявся, що не зможе втриматися, бо одного разу таки накинувся на Вовка.

Він ішов завулком повз бар, аж раптом наткнувся на Вовка, який лупцював трьох дітлахів, не старших за десять років.

— Ти що робиш?! — крикнув до нього Нанао.

— Ці малі сміялися з мене. Тож даю їм прочухана, — він стиснув кулак і вдарив заціпенілого хлопчика в обличчя.

Кров кинулася Нанао в голову. Він збив Вовка з ніг і щосили зацідив йому в потилицю.

Марія почула про цей випадок і почала кепкувати:

— Ти захистив маленьких діток. Ти просто диво.

— Це не тому, що я добрий, — Нанао згадав обличчя наляканого беззахисного хлоп'яти, погляд, який благав допомоги. — Коли діти в небезпеці, не можу стояти осторонь.

— О, то ти маєш на увазі власну дитячу травму? Це нині так популярно.

— Так нечесно, це більше, ніж просто модний термін.

— Дитячі травми вже вийшли з моди, — заявила Марія з ноткою презирства.

Нанао спробував пояснити, що мода тут ні до чого. Хоча термін «дитяча травма» став певним кліше, зрештою, у кожного вона є, люди все одно страждають від болю, заподіяного їм у минулому.

— У будь-якому разі, Вовк завжди завдавав шкоди дітям і тваринам, бо вони слабші, — це зробило його надто жорстоким. Насправді він суціль паскуда. І щоразу, коли відчуває небезпеку, починає патякати про Терахару: «Я маю заступництво Терахари, я розповім містеру Терахарі».

— Терахара мертвий.

— Я чув, коли Терахара помер, Вовк оплакував його до зневоднення. От йолоп!

— Зрештою, ти дав йому гарного прочухана.

Нанао зацідив Вовкові в щелепу. Але від такого стусана той більше образився, ніж постраждав фізично. Вовк буквально кипів з люті. Витріщивши кров'ю налиті очі, він пообіцяв, що Нанао пожалкує наступного разу, коли вони зустрінуться. Після цього Вовк утік. І відтоді вони не бачилися.

Двері шінкансена відчиняються. Нанао вже готовий вийти, міцно стискаючи валізу в руці. Він стоїть перед чоловіком у пласкому кепі, дуже схожим на Вовка. Навіть важко повірити, що це не він. І раптом чолов'яга тицяє в Нанао пальцем: «Агов, ти!». Нанао розуміє, що це точно Вовк, і ніхто інший.

Нанао поспішає вийти, але на обличчі Вовка сувора рішучість: він робить крок уперед, протискується в потяг і штовхає Нанао назад у вагон.

— Тільки уяви, як мені пощастило зустріти тебе тут, — радіє Вовк. — Який приємний сюрприз! — його ніздрі нетерпляче роздуваються.

— Яюсь іншим разом, я виходжу, — Нанао говорить тихо, побоюється, що гучні голоси можуть привернути увагу власника валізи.

— Гадаєш, я дозволю тобі піти? Я маю звести з тобою рахунки, хлопче.

— Зведеш пізніше. Я працюю. Або ще краще, нічого не зводь узагалі, я пробачаю тобі всі твої борги.

«У мене немає на це часу». Щойно ця думка сяйнула в голові Нанао, двері швидко зачинилися. Шінкансен від'їжджає, байдужий до скрутного становища Нанао. Він мовби чує здаля голос Марії: «Бачиш, яка легка ця робота?». Нанао хочеться закричати від розпачу. Знову все шкереберть, саме так, як він і думав.

ПРИНЦ

Він відкидає столик і ставить на нього пляшку з водою, тоді розриває пачку шоколадних цукерок й одну кладе до рота. Потяг залишає Уено й повертається до наземного світу. Небом пливають кілька хмаринок, але здебільшого — чиста блакить. «Небо таке само сонячне, як і я», — думає він. Бачить поле для гольфу, огорожа якого нагадує велетенську зелену сітку від москітів. Поле опиняється лівобіч, і перед очима з'являється школа, прямокутні бетонні споруди, учні в шкільній формі сновигають повз вікна. Може, це учні середньої, а може, й старшої школи. І Принц Сатоші якусь мить намагається це з'ясувати, але майже відразу вирішує, що воно того не варте. Учні всі однакові. Чи то із середньої школи, як і він, чи зі старшої — всі на один копил. Усі передбачувані. Він повертається до полоняника, який сидить поряд. Цей чоловік — чудовий приклад: усі люди нестерпно нудні, й це прикро.

Спочатку бранець метався туди-сюди, хоча й був міцно зв'язаний. Принц наставив на Юічі його ж пістолет, але так, щоб ніхто збоку не міг побачити.

— Заспокойтеся, вже недовго залишилося терпіти. Якщо не дослухаєте історію до кінця, пане Кімуру, обіцяю, що пошкодуєте.

Це трохи вгамувало Юічі. І Принц запитує:

— Я ось що думав: невже ви ані на секунду не замислювалися, що все тут якось не так? Чому це я їду

шінкансеном сам, чому ви так легко дізналися, де я сиджу? Вам жодного разу не спадало на думку, що це пастка?

— То це ти дав мені інформацію?

— Ну я ж знав, що ви мене шукаєте.

— Я шукав тебе, бо ти зник. Заліг на дно, не з'являвся в школі.

— Я не ховаюся. Я не міг піти в школу, мій клас на карантині.

Це була правда. Хоча до зими ще довго, у його класі раптом спалахнув грип, і їм усім сказали тиждень сидіти вдома. Протягом наступного тижня епідемія не вщухла, і їм знову дозволили не ходити до школи. Учителі не замислювалися про поширення грипу, не переймалися інкубаційним періодом і відсотком випадків зараження, — просто мали автоматичну систему: якщо стільки-то дітей захворіли, весь клас залишається вдома. Принц вважав це безглуздя. Просто сліпо дотримуватися певної низки правил, аби уникнути будь-якої відповідальності, будь-яких ризиків. Так просто запроваджувати карантин без жодних вагань — усі вчителі здавалися йому дурнями, які вимкнули власний мозок. Нуль міркувань, нуль аналізу, нуль ініціативи.

— Знаєте, що я робив, поки не ходив до школи?

— Мені начхати.

— Я намагався знайти інформацію про вас, пане Кімура. Я подумав, що ви, мабуть, достатньо розлючені.

— Я не розлючений.

— Справді?

— Я, бий тебе трясця, у сто разів більше, ніж просто розлючений, — Кімура випльовує слова так, ніби це згустки

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ